

Eva Kodrin

Break up

Nazadnje na žuru
pogledal me je,
da rad bi govoru - vedela sem -
za break-up se gre.

Mi stisnil je roko,
nametil pogled
in mi solzno oko obrisal -
in ta njegov šepet,
rekoč: zdaj pa bo ...

»Oprosti, ne morem,
preveč me boli,
a hočem, da veš,
laži tvezim ti že tedne tri.
Imaš lepe oči,
polno srce,
a zame prazni so vsi dnevi,
kot mrtve sence se mi zde.«

To vse mi je hladno rekel
in v trenutku se obrnil,
a jaz sem zavpila:
»Dragi,« da bi se vrnil.
Nikoli se ni obrnil,
nikdar se k meni ni vrnil
in s tem je moje hrepeneče srce
za večno zavrnil.

Vsakdo enkrat privekal je na svet,
in se zavel v mamino obličje,
hitel je drobne oči odpret,
in od začudenja prvič dobil rdeča lička.
(Eva Kodrin)

Čudoviti smo v vsem, kar smo
in česar nismo. Le zavedati se je
potrebno.
(Ajda Kostevc)

Z zadnjimi močmi odprem oči. Kar zagledam
nazadnje, mi povrne le en občutek. Občutek neiz-
mernega veselja. Srečna izraza in mehke roke
mojih skrbnikov, ki me božajo, se začnejo megliti,
ko izpustim še en, globok, poslednji izdih.

(Sara Sakić)

Program so sooblikovale:
Mateja Škorja, zborovodkinja
Dragica Brinovec in Mojca Povše,
mentorici literarnega krožka,
(Sara Sakić, risbe na vabilu)

OSNOVNA ŠOLA
PRIMOŽA TRUBARJA
LAŠKO

MPZ Trubadurji
in

mlade književne ustvarjalke

Eva Kodrin,
Ajda Kostevc in
Sara Sakić

vabijo

na

literarni večer,

ki bo v sredo, 11. 3. 2015, ob 19.30 uri,
v Zdravilišču Laško
(Bidermajer salon).

 THERMANA Laško

Ajda Kostevc

»Pozdravljena, Sally,« je rekel močan moški glas.

Sally se je stresla, glas je poznala in v njej je poskočilo srce in pogled je, upajoč, da glas pripada osebi, ki jo ima teko rada, uprla proti njej. Bil je on, takšen kot ponavadi, zdrav in srečen je bil videti, bil je natanko tak, kot se ga je najraje spominjala.

»Oči,« je vsa presenečena kriknila Sally.

»Sally, kako si zrasla!«

»Kaj, pa ti tukaj, mislim, kako ...?«

»Sally, nekaj sem ti hotel povedati,« je resno rekel oče.

»Kaj?«

»Videl sem, da trpiš, ne morem biti s tabo, pa če še tako želim, veš, tista češnja na vrtu ... Tisto imej in se spominjaj name, to češnja sem posadil, ko si se rodila, ta je tvoja, ravnaj z njo tako kot z menoj. Povej ji skrivnosti, kot si jih meni, zalivaj jo in jo imej rada, zdaj pa moram iti ... lepo se imej, punčka moja, in uživaj življenje.«

»Oči!« še preden se je zavedala vsega, ga ni bilo več.

Sally mi je pred časom rekla: »Ne vem, res ne vem, ali je bila le tako močna želja, da se mi je vse samo zdelo ali pa je bila resnica in sem očeta res videla ... tega ne bom nikoli vedela.«

Ne morem verjeti, Sally ima očeta. Ima tisto rožnato japonsko češnjo ...

Program

MPZ Trubadurji

(zborovodkinja Mateja Škorja,

klavir Teja Ulaga, harmonika Miha Senica, cajon Manja Leskovar, violina Sofija Hrastnik, flavta Barbara Lokovšek)

BISERI SREČE (J. Potrebuješ/M. Vozelj); solistki Manja Plahuta in Nina Teršek

NE BODI KOT DRUGI (F. Lainšček); solistka Nina Charli Melin

ZMERAJ PRINESI MI ROŽE (B. Kovačič/G. Strniša/I. Podpečan)

NAJBOLJŠI RAZRED (I. Vrčkovnik/I. Vrčkovnik)

SAN SE ŠETAO (Ljudska/prir. Č. Sojer Voglar)

PRIČJE STRAŠILO (M. Sepe/E. Budau)

DEKLE IZ ZLATE LADJICE (T. Hrušovar/D. Velkaverh); solistka Ajda Kostevc

PRISLUHNI MI (P. Peterca in S. Fajon/P. Peterca); solistka Nina Charli Melin

KAM SO ŠLE VSE ROŽICE (Ljudska/T. Domicelj)

AT LAST (H. Warren/M. Gordon); solistka Ajda Kostevc

Sara Sakić

Aiden ga je negibno gledal in premišljeval. Nato se je še enkrat ozrl okoli odvratne sobe, kot da bi jo preučeval. Njegove oči so spet počasi zdrsnile do Matthewovih, ki so ga nevtravno opazovale. Aidenove ustnice so se počasi zvile v strašen nasmešek. Njegov izraz je bil zdaj poln pohlepa in čiste zlobe. Odločno je stopil proti Mattu in nastavljal poškodovano roko. Matthew ni rekel ničesar, marveč jo je le stisnil tako, da je Aiden od bolečine spet malce vztrepetal, a tokrat je to hotel prikriti. Ko sta se njuni dlani ločili, je Aiden na obrazu imel vprašujoč izraz. »Kakšno pa je sploh ime skupine?« Matthew ga je ob tem vprašanju začudeno pogledal. »Ime?« je ponovil. »Ja, ime. Saj veš, glede na to da smo neke vrste izobčenci ...« Njegov glas se je v premišljanju izgubil. Zdaj so vsi prisotni pričakujoče strmeli vanj. To je opazil in malce zardel. »Hah, n- no, daj, je bil le predlog,« je zajeceljal. »Povej, kaj si imel v mislih,« ga je resnobno spodbujal Matthew. »Hmm ... No, mislil sem da bi bili morda ... Črne ovce?« je tiho odgovoril. Vsi so se spogledali. Z njihovih izrazov se ni dalo razbrati, ali so bili v upoštevali njegovo idejo kot sprejemljivo ali so bili mišljenja, da je to prav zares nekaj čisto absurdnega. »Saj veste, ker naj bi črne ovce bile nekaj posebnega in nenavadnega in jih zato nekateri nočejo sprejeti,« je hitro dodal za razlago. Mattu se je videlo, da je bil v globokem premišljanju, saj je spet zaprl oči in nagubal čelo. Takrat so vsi potihnil in čakali na njegov odziv. Odprl je oči. »Prav,« je naposled določil. »Od danes naprej se imenujemo ... Črne ovce.«